

Tribunalul Bucuresti Sectia 6 Civila

From: Cristina Bunea <crstinabunea@cpo.ro>
Sent: joi, 13 mai 2021 17:45
To: Sectia a VI-a Civila Grefier Sef
Cc: Bunea Elena Cristina
Subject: Cerere de chemare în judecata formulata de societatea Grupul Industrial Voiculescu și Compania împotriva doamnei Camelia Bogdan
Attachments: 3768_001.pdf; Cerere.pdf

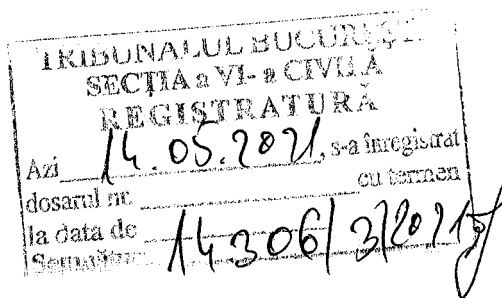
Buna seara,

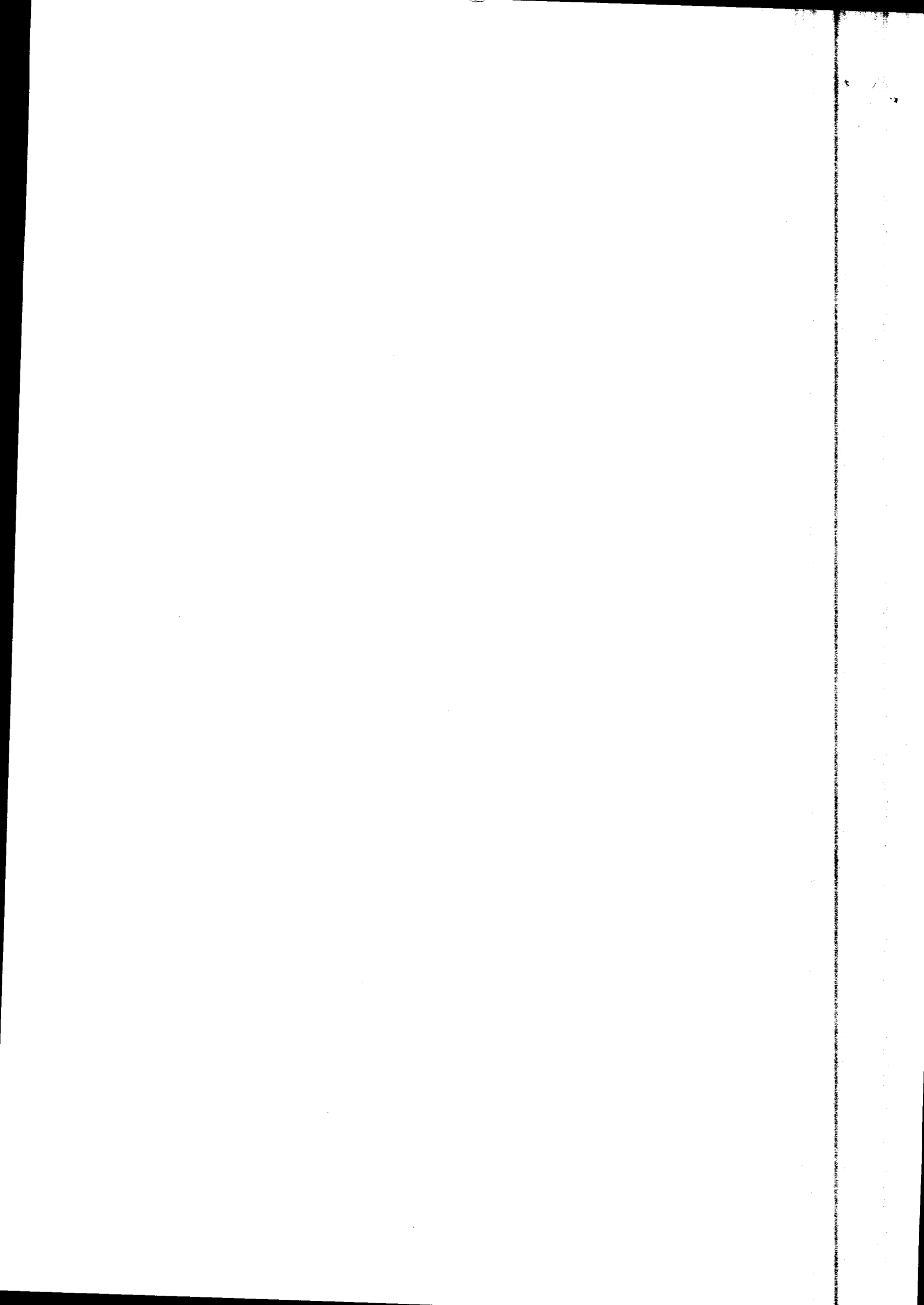
Va rog sa primiti atasata cererea de chemare in judecata formulata de societatea GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU SI COMPANIA SA impotriva doamnei Camelia Bogdan.

Va solicitam respectuos inregistrarea cererii de chemare in judecata si formarea unui nou dosar pe rolul Tribunalului Bucuresti, Sectia a VI-a Civila.

Multumesc.

Cristina Bunea, avocat

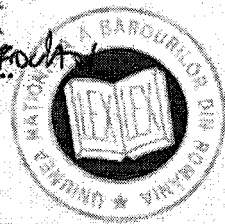

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA

BAROUL BUCUREȘTI

Forma de exercitare a profesiei SCA COZMACIUC, PUIU & ASOCIAȚII

ÎMPUTERNICIRE AVOCAȚIALĂ

Seria B 6108906 /20.21

Domnul/doamna avocat RUNEA CRISTINA
se împuternicește de către clientul GRUPUL INDUSTRIAL SADECO S.A.

în baza contractului de asistență juridică nr. 2912/001 din 14.05.2021 să exercite următoarele activități: asistență, reprezentare, redactare, sumare, depunere cerere de demanșă în judecată împotriva Camerei Regale

și să asiste/să reprezinte clientul în fața Tribunalei Sucenilor Secția a V-a Civilă

Data 13.05.2021

CLIENT / REPREZENTANT
[Signature]
(semnătura)

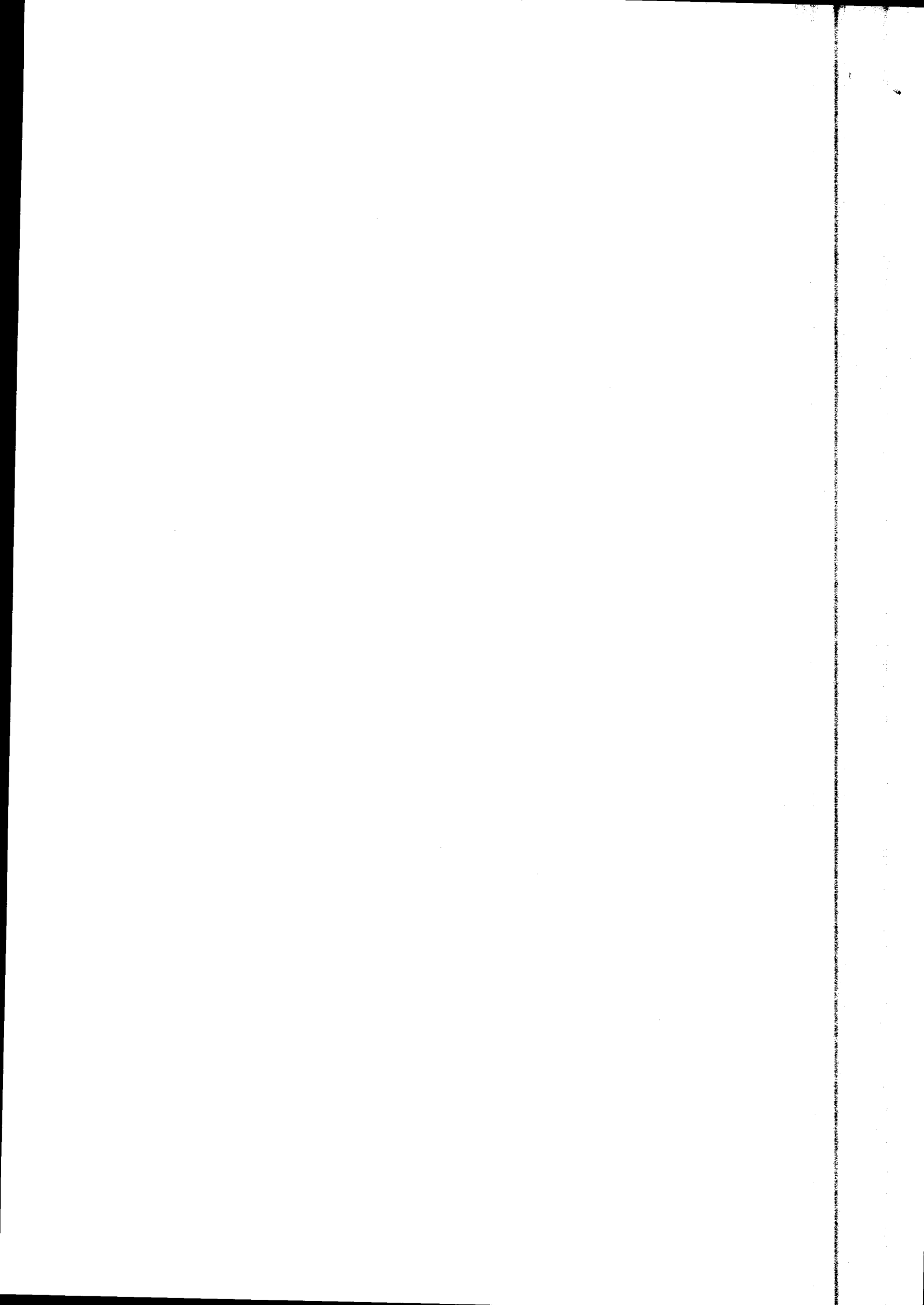
Atest identitatea părților, conținutul și data contractului de asistență juridică în baza căruia s-a eliberat împuternicirea
FORMA DE EXERCITARE A PROFESIEI
prin avocat,

(semnătura și ștampila)

Semnătura nu este necesară în situația în care forma de exercitare a profesiei de avocat atestă identitatea părților, a conținutului și data contractului de asistență juridică în baza căruia s-a eliberat împuternicirea.

*Semnătura avocatului și aplicarea ștampilei nu sunt necesare în situația în care prezenta împuternicire avocațială este semnată de către client sau reprezentantul acestuia.

Către,

**TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A VI A CIVILĂ**

DOMNULE PREȘEDINTE,

SOCIETATEA GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU ȘI COMPANIA S.A., persoană juridică română, cu sediul social în București, șos. București-Ploiești nr. 15, biroul nr. 1 + biroul nr. 2, etaj 5, sector 1, înregistrată la ORC sub nr. J40/3766/1991, CUI 1569870, cont bancar -, număr de telefon -, număr de fax - (denumită în continuare „Societatea”), cu sediul procesual ales în vederea comunicării tuturor actelor de procedură la S.C.A. COZMACIUC, PUTU & ASOCIAȚII, cu sediul în București, Str. A.P. Cehov nr. 2, et. 2, ap. 6, sector 1, persoana împuternicită cu primirea corespondenței dna avocat Cristina Bunea, reprezentată legal de domnul Lazar MIHAI, în calitate de Director General,

în contradictoriu cu:

- **CAMELIA BOGDAN**, domiciliată în București, Str. Constantin Bălăcescu nr. 30, etaj 2, apartament 4, sector 1, CNP necunoscut, cont bancar necunoscut, nr. telefon necunoscut, adresă mail: camibogdan@gmail.com (denumită în continuare „Pârâta”),

în temeiul dispozițiilor art. 194 și urm. din Codul de procedură civilă, formulăm prezenta

CERERE DE CHEMARE ÎN JUDECATĂ

prin care vă solicităm:

- a. Să se constate caracterul ilicit al luărilor de poziții și declarațiilor realizate de Pârâtă la adresa Societății, în perioada octombrie 2019-prezent, cu privire la „spălări de bani”, „simulări de procese”, ca urmare a depășirii limitelor libertății de exprimare;
- b. Obligarea Pârâtei la plata sumei de 300.000 lei, cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul de imagine suferit de Societate ca urmare a afirmațiilor mincinoase făcute la adresa acesteia și a încălcării de către Pârâtă a dreptului Societății la imagine, prin afirmațiile, indicate la lit. a de mai sus;
- c. Să obligați Pârâta să se abțină de la realizarea de poziții publice în legătură cu Societatea, prin transmiterea informațiilor ce fac obiectul analizei capătului de cerere de la lit. a:

- d. Obligarea Pârâtei să retractateze în mod public cele afirmate la adresa Societății, indicate la lit. a de mai sus, prin publicarea unui articol, pe cheltuiala proprie, pe prima pagina a patru cotidiane de circulație națională.

De asemenea, solicităm obligarea Pârâtei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu (taxă judiciară de timbru, onorariu avocat etc).

MOTIVE

1.1. Scurt istoric

În fapt, în luna decembrie 2019, Pârâta a început să disemineze în mediul public afirmații defăimătoare la adresa Societății, afirmând că aceasta a săvârșit infracțiuni de spălare de bani și urmează să intre în faliment în urma unui proces simulat, pentru o creanță inexistentă, proces care a fost încetat doar ca urmare a demersurilor realizate de Pârâtă.

După cum rezultă din cuprinsul transcripturilor atașate prezentei cereri, dar și din cuprinsul cererii de intervenție formulate în cadrul dosarului nr. 34387/3/2019, Pârâta a făcut următoarele afirmații la adresa Societății:

- 03 Decembrie 2019 – Interviu NEWSWEEK ROMANIA – emis. Periscop

“Ramona Ursu: Ce știți acum despre situația de la GRIVCO? Este într-o procedură specială. Camelia Bogdan: GRIVCO va intra, s-au folosit după ce autoritățile din Cipru au notificat unitatea de spălare a banilor privind transferurile suspecte, domnul Dan Voiculescu și-a mutat banii în altă țară, se pare că în Anglia și folosește un SPV (special corporate vehicle), acestea sunt societăți de recuperare a creanțelor. Societatea prin care domnul Dan Voiculescu dorește să-și recupereze produsul infracțiunii, adică să legitimizeze fondurile transferate din Cipru, deși nu are o activitate reală, a deschis procedura falimentului împotriva a două societăți controlate de către domnul Dan Voiculescu, GRIVCO și WISE, cerând acestora în temeiul unei creanțe cu siguranță fictivă intrarea celor două societăți în faliment”

- 17 martie 2020 – SAPTAMANA FINANCIARA

“Cum fenteaza Dan Voiculescu Oficiul de Spalare a Banilor si BNR cu interesul de a-si proteja terenurile si de a le muta fraudulos de pe o firma pe alta pentru a nu fi confiscate. Wise Investemnts -noua Crescent /Grivco – Un nou manual de spalare a banilor scris in libertate de condamnatul Dan Voiculescu – manual descris de judecatoarea Camelia Bogdan in actiunea ei in justitie

Tribunalul București

DOSAR NR. 34387/3/2019, C9 SECTIA A VII-A CIVILA

Termen: 5 03 2020

DOAMNĂ PREȘEDINTE,

Subsemata Camelia Bogdan, judecător în cadrul Curții de Apel București, cu domiciliul ales (unde urmează să fie comunicate actele de procedură, potrivit art. 158 alin. (1) din Codul de

procedură civilă), în conformitate cu prevederile art. 158 și art. 162 C. pr. civ prin prezenta formulez CERERE DE INTERVENȚIE ACCESORIE

în susținerea

intimatei "DEBITOARE" GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU SI COMPANIA GRIVCO SA.... , Onoratul complet are obligatia prev. de art 267 C pen de a sesiza organul de urmarire penala, deoarece exista suspiciunea rezonabila de spalare a banilor prin tipologia GLOBAL LAUNDROMAT, aferenta mutarii banilor CRESCENT COMMERCIAL MARITIME LTD DE LA BANCA DIN CIPRU, DE UNDE AVEA ACCES DOMNUL DAN VOICULESCU PRIN CONTRACTUL INCHEIAT IN 2008 IN MOD DISCRETIONAR, IN ANGLIA, LA SUBSIDIAR DEUTSCHE BANK, banca implicata in trecut pentru operatiuni de spalare a banilor, utilizand societati cochilii si sustragandu-se de la controlul ONPCSB si BNR prin obtinerea asa-zisului acord al CONSILIULUI CONCURENTEI, in vederea raportarii pierderilor generate prin shadow-banking ca fiind asa zise pierderi generate de preturi de transfer intre companiile din acelasi grup"

- 28 Aprilie 2020 - Interviu online Camelia Bogdan – EPOCH TIMES

"(...)

Camelia Bogdan: Eu practic nu am văzut, și nu am ascuns că mi s-a permis accesul la insolvența companiei GRIVCO controlată de către domnul Dan Voiculescu. Am văzut toate probele cum, spre exemplu, ca să luăm această companie și să zicem că creem un dosar școală.

Camelia Bogdan: Pentru a înțelege cum se bagă acești bani în economia legală, practic, mergi la bancă, ai bani în offshore-uri, pretinzi, simulezi un contract de împrumut cu banca și zici că banca îți dă o facilitate de credit. În spatele unei facilități de credit trebuie să vezi cu ce garantezi.

Camelia Bogdan: În măsura în care banca îți permite ca sub paravanul acestui contract de împrumut tu să ai acces la bunurile tale sifonate în străinătate, iar după aceea, aceste împrumuturi sunt declarate ca și credite neperformante și după o anumită perioadă de timp sunt trecute pe SPV-uri și ajungi să vinzi o creanță de 5 milioane de euro pentru un dolar. Aceste aspecte care trebuie înțelese sub paravanul securitizării au generat criza mondială și se vorbește că suntem în pragul iminent al unei alte crize mondiale.

Camelia Bogdan: Eu nu am văzut, cu excepția singurului caz pe care l-am semnalat în privința suspiciunilor de spălare de bani cu referire la Banca Românească, nu am văzut un dosar în România, sau măcar la nivel de discuție, nu am asistat la aceste spălări de bani.

Camelia Bogdan: În străinătate, băncile acestea care favorizează aceste stimulări, aceste spălări de bani sunt anchetate și sunt supuse unor amenzi de mii de miliarde. Este cazul celebrei Deutsche Bank, care facilitează fondurile securității. Or, la noi deși este notificat ANAF-ul în dosarele de insolvență a firmelor controlate de domnul Dan Voiculescu, de la Garlei 1B, cu privire la aceste transferuri, din societățile pe care le are în Anglia și societăți din Cipru și își transferă banii în vest la Deutsche Bank, sucursala Londra.

Camelia Bogdan: Înafară de mine care am scris un articol și am formulat o cerere de intervenție, nici măcar nu se aduce în discuție. Nu se dorește, practic, a se investiga aceste furturi de milioane de euro. Nu mă întrebați de ce că nu sunt manager, nu am controlat niciun Parchet în perioada post-decembristă ca să vă spun de ce aceste fapte nu au fost investigate cu prioritate"

- 18 august – Saptamana Financiara

"Cum a picat la vot legea confiscării averilor ilegale. Camelia Bogdan: „Autoritățile încalcă cu bună-știință drepturile cetățenilor"

(...)

Cazul Grivco

Ea a dat ca exemplu cazul lui Dan Voiculescu, fostul președinte al GRIVCO și condamnat chiar de ea la 10 ani închisoare pentru fapte de corupție, decizie în care a aplicat confiscarea extinsă. „Nu

mai puțin adevărat este că procurorii DNA săvârșesc de asemenea un abuz în serviciu, prin neinvestigarea recuperării produsului direct al infracțiunii de către asociațiile și fundațiile infractorului Dan Voiculescu alimentate cu fondurile fostei Securități cu conivența funcționarilor ANAF și ANABI. Anul acesta, uzitând tipologia falsului proces și beneficiind de conivența funcționarilor Consiliului Concurenței, domnul Dan Voiculescu a încercat să își transfere celălalt produs direct al infracțiunii, imobilul din strada Gârlei 1 B, precum și alte bunuri aflate în patrimoniul GRIVCO pe instituții financiar nebankare (IFN), ANAF fiind în cunoștință. Doar ca urmare a cererii de intervenție formulate în cauză, s-a retras în extremis acțiunea”, mai precizează Camelia Bogdan”

• 10.02.2021– Interviu Camelia Bogdan Epoch Times România

“Camelia Bogdan: (neinteligibil) este că am sesizat GRIVCO. Domnul Dan Voiculescu a încercat să sustragă de la executare produsul infracțiunii din GRIVCO. Am demonstrat cum și în studiul pe care l-am întocmit și l-am prezentat la o conferință din New York. A apărut și articol între timp, deoarece problema spălării banilor prin securitizare, *shadow banking* se cheamă este poate cea mai gravă cu care se confruntă sistemul bancar din România.

Vedeți dumneavoastră, sunt aceste credite neperformante provenind din săvârșirea de infracțiuni pe care banca este nevoită să le mute pe SPV-uri pentru ca să-și spele reputația, și să mențină riscul macro-prudențial la un nivel în care banca să justifice că are o reputație bună. Vedeți transmiterea acestor credite de sute de milioane de euro pe 5 dolari, ce este în spatele acestor tranzacții? Care sunt suspiciunile de spălare a banilor? Am citit din presă cum domnul Dan Voiculescu, și bineînțeles, mi s-au aprins imediat rotițele, deoarece asta trebuie să facă oricine este specializat, în cazul meu eram autorul unui studiu de specialitate în domeniul spălării banilor prin *shadow banking*.

Trebuie să își dea seama cum anume să pună în practică operațiunile de fraudare a procedurii falimentului pentru a masca aceste transferuri frauduloase. În cazul nostru, domnul Dan Voiculescu, beneficiar de un credit pentru GRIVCO co-garantat de WISE SRL, o societate care avea sediul la Gârlei 1B ca și societatea GRIVCO.

Se pare că această sintagmă devine de credit. Nu vezi ca nume, ce se ascunde, care este documentația, cât anume a primit domnul Dan Voiculescu, și la un momentdat, ca să se stingă acest credit, se transferă o creanță pe numele, pe adresa, pe un SPV o “*Société anonyme*” din Luxemburg.

Cunoaștem care este scandalul la ora actuală cu societățile off-shore din Luxemburg, deoarece s-a expus pe tapet, controlat de o Fundație Stiftung din Olanda, înființată cu o lună înainte de acea creanță nu se vede exact ce anume se transmite. Nu apare caracterul ilicit exicibil, cert al creanței. Vezi un tabeluș cu trei coloane.

Și am cerut autorităților, GRIVCO bineînțeles fiind supus procedurii de executare, eu având interes să intervin, având procese cu Dan Voiculescu până la urmă, și eu am cerut aducerea a 100 milioane de euro, prin procesul pe care i l-am intentat domnului Dan Voiculescu, o sesizare a autorităților în privirea verificării suspiciunii de spălare a banilor”.

Afirmațiile realizate de Pârâtă la adresa Societății au fost publicate și preluate în mediul online, fără a fi prezentată informația în mod obiectiv, nefiind prezentată nicio dovadă cu privire la cele afirmate de Pârâtă, ci doar susțineri și fapte cu caracter circumstanțial pe care le folosește în mod tendențios pentru a crea o imagine negativă Societății. Cu atât mai nejustificată este publicarea acestor informații cu cât Pârâta, deși judecător specializat în materie penală, refuză să formuleze plângere penală pentru presupusele infracțiuni pe care le devoalează prin presă.

Afirmațiile mincinoase sunt deosebit de grave și au afectat puternic imaginea și reputația Societății, cu atât mai mult cu cât acestea au fost făcute în cadrul unei adunări publice, dar și prin intermediul unor mijloace de informare (pagini de internet), ținând cont și de calitatea Pârâtei de judecător specializat în materie penală, ceea ce conferă o anumită greutate informațiilor prezentate. Au fost făcute afirmații fără dovezi, care nu pot de altfel exista câtă vreme nu a avut loc nicio spălare de bani, nicio simulație a procedurii de insolvență, neexistând nicio cercetare penală în curs cu privire la aceste presupuse infracțiuni. Afirmațiile denigratoare ale Pârâtei *au drept scop deturnarea imaginii Societății în ochii publicului în vederea atragerii unei oprobriu asupra Societății pentru ca, în mod nelegal și imoral să-și îmbunătățească propria imagine, având în vedere sancțiunile aplicate acesteia pentru încălcarea prevederilor legale referitoare la obligațiile și îndatoririle magistraților, dar și pentru justificarea unor acțiuni de la care, în virtutatea îndatoririlor sale de magistrat, ar fi trebuit să se abțină a le realiza.*

Arătăm că, imaginea Societății este esențială pentru buna desfășurare a activității sale, iar Pârâta a emis cu privire la Societate, afirmații nesusținute de probe, prin care a încercat să decredibilizeze imaginea Societății în fața partenerilor și colaboratorilor săi.

II. ÎNDEPLINIREA CONDIȚIILOR PRIVIND ANGAJAREA RĂSPUNDERII CIVILE DELICTUALE A PĂRĂTEI

1. FAPTA ILICITĂ a Pârâtei este reprezentată de afirmațiile neadevărate, nesusținute de probe și denigratoare, despre presupuse acțiuni ale Societății de spălare de bani și simulări de proceduri de insolvență pe rolul instanțelor din România, presupus încetate doar ca urmare a acțiunilor Pârâtei.

Concluzia care se desprinde din afirmațiile Pârâtei este una singură: Pârâta încearcă să discrediteze public, în fața publicului și a colaboratorilor, Societatea, răspândind ideea, fără a prezenta niciun fel de probă, că aceasta a spălat bani și a simulat dosare de instanță având ca obiect insolvența.

Cu depășirea dreptului de exprimare a unei opinii care să aibă la bază informații reale și susținute de probe, Pârâta a accentuat și a dorit să inducă în mintea celor care urmau să ia cunoștință de cele afirmate, o pretinsă latură ilicită și imorala a unor presupuse acțiuni ale Societății (spălare de bani, simulare procese în scop ilicit).

Afirmațiile au avut ca scop *deturnarea imaginii acesteia în ochii publicului în vederea atragerii unei oprobriu asupra Societății pentru ca, în mod nelegal și imoral să-și îmbunătățească propria imagine, având în vedere sancțiunile aplicate acesteia pentru încălcarea prevederilor legale referitoare la obligațiile și îndatoririle magistraților, dar și pentru justificarea unor acțiuni de la care, în virtutatea îndatoririlor sale de magistrat, ar fi trebuit să se abțină a le realiza.*

Concluzia ce rezultă în această privință din ansamblul declarațiilor Pârâtei nu poate fi decât intenția de defăimare și denigrare a Societății prin exprimarea de către aceasta a unei poziții publice, prin prezentarea Societății într-o manieră nereală, prin imputări, acuze grave și aprecieri vădit tendențioase.

Declarațiile publice ale Pârâtei au afectat, în egală măsură, prestigiul profesional, reputația, imaginea în fața publicului, clienților, colaboratorilor etc., prin implicarea Societății într-un context ilicit și imoral, cu care Societatea nu are nicio legătură și prin atribuirea unor fapte inexistente foarte grave (spălare de bani, simulare procese în scop ilicit).

Fapta de a defăima și denigra Societatea, prin afirmațiile făcute de Pârâtă, prin prezentarea acesteia într-o manieră negativă și nereală, prin imputări și acuze grave și aprecieri vădit tendențioase reprezintă, din punct de vedere juridic, o faptă ilicită.

Astfel, urmând concepția instanței supreme despre publicarea în presă a unui articol denigrator ca fiind o faptă ilicită (Decizia Curții Supreme de Justiție a României nr. 62/10.01.2001), considerăm că prin afirmațiile făcute, Pârâta a depășit "limitele firești" ale libertății de exprimare: "libertatea de exprimare nu poate și nu trebuie să fie absolută, deoarece o libertate absolută se transformă în contrariul ei. Dreptul la libera opinie și exprimare, ca orice alt drept, trebuie exercitat în limitele sale firești, neputând prejudicia drepturile și interesele legitime ale celorlalte persoane".

Prin afirmații neadevărate, denigratoare, Pârâta a încălcat toate normele care apără drepturile și interesele legitime ale persoanelor împotriva abuzurilor săvârșite prin depășirea limitelor libertății de exprimare:

- norme constituționale (art. 30 alin. 6, art. 31 alin. 4 și art. 57 din Constituția României);
- norme civile (art. 72, art. 73, art. 253, art. 257, art. 1349, art. 1357 și urm., art. 1381, art. 1385, art. 1386 Cod Civil);
- norme europene (art. 8 alin.1, art. 10 alin 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului).

ajungându-se astfel în situația de a oferi un exemplu clar de abuz al dreptului la liberă exprimare, prin depășirea limitelor sale, trasate de normele mai sus-menționate: dreptul Societății la propria imagine, la protecția reputației.

Exercitarea cu bună-credință a libertății de exprimare. CEDO a condiționat acordarea protecției oferite de art. 10 din Convenție de exercitarea libertății de exprimare cu bună-credință. Astfel, potrivit CEDO, pentru aprecierea bunei-credințe este necesară analiza atitudinii subiective a persoanei în cauză în raport atât cu adevărul afirmațiilor sale, cât și cu scopul demersului (verificând dacă a urmărit să informeze obiectiv opinia publică sau a avut numai intenția de a afecta în mod gratuit reputația unor persoane).

Obligația de a respecta drepturile și libertățile altor persoane. Această obligație este, la rândul său, reglementată în:

- Art. 30 alin. 6 din Constituția României care statuează cu titlu de principiu că „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*”

Obligația de a furniza o bază factuală suficientă. În deplină concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, instanțele naționale au reținut că „*Faptul de a pune în atenția publică, în mod direct, persoane determinate, implică obligația pârâților de a furniza o bază factuală suficientă. Afirmațiile referitoare la fapte determinate în absența oricăror dovezi care să le susțină nu se bucură de protecția art. 10*” (Decizia nr. 22/2010 a Curții de Apel Craiova).

Or, s-a apreciat permanent că ar putea fi considerate depășiri ale limitelor informării corecte următoarele situații: când afirmațiile denigratoare difuzate sunt în evidentă contradicție cu realitatea (se vedea mențiunea Pârâtei referitoare la spălare de bani, dosarul de insolvență și relevanța acțiunilor sale în contextul dosarului de insolvență).

Așadar, atunci când cei care activează într-un anumit domeniu (Pârâta este un magistrat specializat în materie penală) și au capacitatea de a informa o anumită masă de persoane (fără a limita dimensiunea acesteia) depășesc limitele informării corecte, afirmațiile denigratoare capătă vocația de fi încadrate în fapte ilicite.

Potrivit dispozițiilor Codului civil actual, atingerea adusă dreptului la imagine și reputație poate fi reparată prin orice modalitate socotită necesară pentru restabilirea dreptului atins, una dintre modalitățile prevăzute în mod expres este aceea de a plăti daune morale și de a aduce la cunoștința publicului larg faptul că afirmațiile făcute au avut un caracter neadevărat și defăimător, dar și de a se abține pe viitor de la realizarea de fapte ilicite precum cele incriminate în prezenta cauză – art. 253 Cod civil.

Acordarea unor măsuri reparatorii pentru atingerea adusă drepturilor personal nepatrimoniale ocrotite de lege este recunoscută atât de practica instanțelor române, cât și de cea a majorității statelor europene, în virtutea funcției educativ-preventive și reparatorii a răspunderii civile delictuale.

Încălcarea dreptului la imagine, reputație al Societății. Atât doctrina, cât și jurisprudența acceptă că și persoanele juridice au drepturi nepatrimoniale, printre care și dreptul la imagine, în sens de reputație. În acest sens, art. 257 din Codul Civil stabilește că dispozițiile titlului privitor la apărarea drepturilor nepatrimoniale ale persoanei fizice se aplică „*prin asemănare și drepturilor nepatrimoniale ale persoanei juridice*”. Prin modul în care a acționat Pârâta a prejudiciat grav dreptul la imagine al Societății, întrucât percepția publicului, dar și a colaboratorilor a fost afectată semnificativ, astfel cum rezultă din cele prezentate pe parcursul cererii de chemare în judecată.

Niciodată Pârâta nu a adus la cunoștința publicului care sunt dovezile pe care se sprijină afirmațiile făcute la adresa Societății.

În consecință, faptele Pârâtei au caracter ilicit ce determină angajarea răspunderii civile delictuale.

2. PREJUDICIUL DE IMAGINE suferit de către Societate este reprezentat de deterioararea reputației și a imaginii sale, ca urmare a declarațiilor făcute de Pârâta, precum și ca urmare a încălcării de către Pârâta a obligațiilor legale prevăzute de dispozițiile art. 72, art. 73, 75 din Codul civil.

Existența prejudiciului. Reputația este un cumul al percepțiilor subiective individuale ale participanților la circuitul civil, în cazul de față mai ales a colaboratorilor, angajaților și clienților. Ea se construiește greu și se pierde foarte ușor, mai ales când publicul cade pradă unei acțiuni atent realizate și orchestrate de către persoanele care, în calitate de formatori de opinie (cum este și cazul magistraților), sunt primele care au obligația de informare corectă, completă, imparțială și dezinteresată. Din faptele prezentate rezultă cu prisosință existența unor acte premeditate a căror țintă directă a fost reputația Societății. Iar efectele nu au întârziat să apară, acestea fiind cele

scontate la nivelul percepției publicului, ceea ce se traduce într-un prejudiciu reputațional pentru Societate.

Potrivit art. 18, teza finală, din H.G. nr. 32/1994 prin care a fost adoptată rezoluția nr. 1003 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei care statuează că „*impactul informației asupra opiniei publice ține de domeniul evidenței*”, se naște prezumția că Societatea a suferit un prejudiciu moral/de imagine, fiindu-i afectat dreptul la imagine și reputație, ca urmare a comunicării unor afirmații neadevărate și denigratoare la adresa acesteia.

Încălcarea acestor drepturi ale Societății rezultă implicit și a luat naștere odată cu acțiunile și afirmațiile făcute de către Pârâtă, prin publicarea și „împrăștierea” în spațiul public a unor afirmații neadevărate și denigratoare, afirmații care nu numai că au ajuns la public, dar au luat cunoștință de ele și colaboratorii și angajații Societății.

Onorata instanță trebuie să aibă în vedere faptul că oricărei persoane îi este garantat dreptul la protejarea propriei imagini, orice considerații negative în legătură cu Societatea, care dacă ar fi adevărate ar atrage oprobriul public, sunt de natură a-i crea un prejudiciu de imagine cu atât mai mare, prejudiciu ce trebuie reparat.

Cuantificarea prejudiciului. Dat fiind caracterul subiectiv al prejudiciului de imagine, proba sa directă este practic imposibilă. O dată admis principiul reparării prejudiciului de imagine, aplicarea lui nu poate fi zădărnicită prin insurmontabile dificultăți de ordin procedural, cum ar fi acelea legate de sarcina probei. În acest sens, *Înalta Curte de Casație și Justiție a României a statuat că este suficientă proba faptei ilicite, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral/de imagine din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă¹.*

Acest aspect a fost reținut și de către jurisprudența CEDO în cauza *Danev c. Bulgariei și Iovtchev c. Bulgariei*, unde a fost constatată încălcarea Convenției ca urmare a unei abordări formaliste a instanțelor naționale, care atribuiseră reclamantului obligația de a dovedi existența unui prejudiciu moral cauzat de fapta ilegală, prin dovezi susceptibile să confirme manifestări externe ale suferințelor lui fizice sau psihologice, ce avuseseră ca rezultat privarea reclamantului de despăgubirea pe care ar fi trebuit să o obțină.

Abordarea respectivă a instanțelor naționale, care solicitaseră persoanei în cauză să își demonstreze suferințele prin alte mijloace de probă, la care aceasta nu putea accede, l-a privat pe reclamant de un recurs efectiv în sensul art. 13 din Convenție.

De asemenea, prin Decizia nr. 62/2001, Curtea Supremă de Justiție a României, cu privire la stabilirea cuantumului prejudiciului moral/de imagine cauzat prin exercitarea libertății de exprimare, a reținut că: „*Stabilirea cuantumului despăgubirilor pentru prejudicii aduse onoarei sau demnității unei persoane presupune o apreciere subiectivă din partea judecătorului, care, însă trebuie să aibă în vedere anumite criterii obiective rezultând din cazul concret dedus judecării, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite și să aprecieze intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora. (...) În plus, trebuie avută*

¹ Decizia nr. 153/27 ianuarie 2016 a Î.C.C.J. – Secția I Civilă

în vedere și calitatea pârâtului, de jurnalist, care presupune respectarea riguroasă a principiilor de etică și deontologie profesională, folosirea unui limbaj cultivat și reverențios, neignitor și nonviolent”.

Iar, în continuare jurisprudența² Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost constantă în acest sens: „cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare. Cuantumul daunelor morale se stabilește, prin apreciere, ca urmare a aplicării de către instanța de judecată a criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic și psihic, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care le-a fost afectată situația familială, profesională și socială”.

Este deci evident că întinderea prejudiciului nu poate fi cuantificată potrivit unor criterii matematice sau economice, astfel încât, în funcție de împrejurările concrete ale speței, statuând în echitate, instanța urmează să acorde despăgubiri apte să constituie o satisfacție echitabilă ce ar ajuta la întreprinderea unor demersuri pentru restabilirea imaginii și a reputației lezate.

În același timp, pentru aprecierea prejudiciului de imagine trebuie ținut cont nu numai de importanța percepției publicului, dar și de intensitatea mesajului transmis, prin raportare la contextul în care acesta a fost elaborat și difuzat.

De asemenea, cuantumul daunelor de imagine trebuie să țină cont și de funcția educativ-preventivă a răspunderii civile delictuale. Pentru ca protecția drepturilor Societății să fie efectivă, instanța trebuie să pronunțe o hotărâre capabilă să împiedice promovarea în viitor a unor afirmații neadevărate, denigratoare și nesusținute de probe. Cuantumul daunelor morale acordate trebuie deci să reflecte în mod corespunzător necesitatea unei reconsiderări serioase de către Pârâtă a modului în care înțeleg să își îndeplinească obligațiile legale ce îi revin.

În concluzie, dimensiunea prejudiciului de imagine urmează a fi stabilită luându-se în considerare calitatea Pârâtei de formator de opinie și magistrat (care face parte din puterea judecătorească și care, în virtutea acestei calități, are obligații de imparțialitate și de apărare a drepturilor și libertăților fundamentale al persoanelor, precum și de a se abține de la acțiuni care ar putea să reducă încrederea cetățenilor în calitatea actului de justiție), care exercită o influență considerabilă asupra unui număr mare de potențiali receptori și gravitatea afirmațiilor, constând în aceea că demersul realizat, fără nici măcar o minimă dorință de respectare a adevărului informației prezentate, își propune compromiterea reputației, precum și a dreptului la imagine a Societății, valori supreme în orice societate democratică.

3. LEGĂTURA DE CAUZALITATE ÎNTRE FAPTA ILICITĂ ȘI ATINGEREA ADUSĂ DREPTURILOR PERSONAL-NEPATRIMONIALE ALE SOCIETĂȚII, rezultă implicit din mecanismul prezumției dezvoltat anterior, în sensul că atingerea drepturilor rezultă chiar din săvârșirea faptei ilicite de defăimare și denigrare prin afirmațiile făcute în spațiul public, cu încălcarea dispozițiilor prevăzute de lege. Această largă răspândire a defăimării unei persoane este suficientă pentru a se realiza nocivitatea specifică faptei ilicite și a se considera că există o legătură de cauzalitate.

² Decizia nr. 4458/27 mai 2005 Î.C.C.J. – Secția I Civilă

Atingerea adusă drepturilor personal nepatrimoniale ale Societății, respectiv dreptul la imagine și reputație este efectul imediat al aducerii la cunoștința publică a afirmațiilor făcute de Pârâtă, afirmații conținând prezentarea unor informații incomplete și false cu privire activitatea Societății.

4. VINOVĂȚIA PĂRĂTEI este determinată direct, în calitate de autor al acestor afirmații neadevărate la adresa Societății. Prin declarațiile făcute și nesuținute de probe este evident că Pârâta a urmărit prejudicerea imaginii Societății, și nu doar exercitarea dreptului la liberă exprimare.

Potrivit art. 1358 C.civ., *calitatea de magistrat a Pârâtei, în virtutea căreia aceasta este ținută de obligații stricte în ceea ce privește conduita sa în public și în societate, reprezintă un criteriu particular de care instanța trebuie să țină cont la aprecierea și evaluarea vinovăției Pârâtei, în sensul existenței unei cauze de agravare a răspunderii civile.*

Învederăm instanței faptul că Pârâta nu este jurnalist sau persoană implicată în activitatea media, calități în virtutea cărora ar fi putut justifica un interes legitim pentru a realiza acuzații publice la adresa Societății, ci un magistrat care, potrivit normelor deontologice are obligația de a avea o conduită etică, morală și reținută, care să nu pună la îndoială întreaga sa activitate de magistrat și nici imparțialitatea sa.

Încălcarea normelor menționate anterior demonstrează vinovăția Pârâtei, întrucât *nemo censetur ignorare legem*, iar pe de altă parte autorul faptei ilicite răspunde pentru culpa cea mai ușoară. Or, prin afirmațiile făcute este evident că Pârâta a urmărit prejudicierea imaginii Societății.

În consecință, vinovăția Pârâtei rezultă din elementele materiale ale faptelor ilicite, din încălcarea cu rea-credință a normelor care stabilesc drepturile și obligațiile recunoscute oricărei persoane și cu precădere a obligațiilor stabilite de lege în sarcina magistraților, astfel cum este cazul Pârâtei.

În considerarea celor de mai sus, vă solicităm admiterea cererii de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.

În drept: art. 72, art. 73, art. 253, art. 257, art. 1349, art. 1357 și urm., art. 1381, art. 1385, art. 1386 din Codul civil, art. 113, art. 116, art. 148 și urm. Cod procedură civilă, art. 30 alin. 6 și alin. 8, art. 57 din Constituția României, precum și celelalte dispoziții legale invocate prin prezenta cerere de chemare în judecată.

Probe: înscrisuri, înregistrări audio-video, martori, interogatoriul Pârâtei, precum și orice altă probă a cărei necesitate ar rezulta din dezbateri.

GRUPUL INDUSTRIAL VOICULESCU ȘI COMPANIA S.A.

Prin _____

Mihai Lazăr, director general

DOMNULUI PREȘEDINTE AL TRIBUNALULUI BUCUREȘTI
- SECȚIA A VI-A CIVILĂ -